

PROP DE VOSALTRES

En defensa de la vida humana

Estimats diocesans:

Avegades s'acusa l'Església de no modificar els seus principis que fonamenten la pròpia cosmovisió. S'insisteix que hauria d'actualitzar el seu missatge perquè fa l'efecte que està ancorada en el passat i que no puja al carro del progrés. O que prefereix valorar més les idees que els desitjos dels éssers humans. En poques línies, ja tenim els grans conceptes que dominen l'anomenada cultura actual: relativisme, subjectivisme i progressisme.

La permanent defensa de la vida humana és una convicció exposada sense fissures per la totalitat dels textos de pensadors i pastors catòlics. I no és una invenció acomodaticia per a cada època. El fonament arriba fins a l'Evangeli, fins a les mateixes paraules i els fets de Jesucrist que ha estat enviat pel Pare per a la nostra salvació. Si Déu envia el seu Fill és perquè estima l'home, estima la vida dels homes, aquí ha destinat a ser els seus fills i aconseguir la santedat.

La festa de l'Anunciació del Senyor, que celebrem el dia 25 de març, és la triada per l'Església per recordar la importància del primer do de Déu, la vida, del qual es deriven els altres drets que pot gaudir tot ésser humà. «**Acollir i cuidar la vida, do de Déu**» és el lema proposat per a la celebració d'enguany. Els dos verbs que encapçalen la frase assenyalen el compromís i el repte del cristià per acceptar aquest gran regal. No s'hi afegeixen limitacions

o restriccions mentals. L'Església vol defensar obstinadament el do de la vida humana des de la seva concepció fins a la seva mort natural. Acollir i cuidar cada vida, especialment en els moments en què la persona és més vulnerable, es converteix, en conseqüència, en signe d'obertura a tots els dons de Déu i en testimoniatge d'humanitat. Avui més que mai els cristians hem de ser testimonis de l'Evangeli de la vida en la nostra societat i defensar aquest dret fonamental amb el nostre exemple, promoure lleis justes que salvaguardin la vida, buscar-ne una formació permanent i procurar formar les generacions més joves que malden per construir una societat veritablement humana.

El que he dit fins ara és un extracte del missatge que per a aquesta ocasió han publicat els bisbes de la Comissió creada per promoure i anunciar de manera constant l'estima per la vida.

A nosaltres ens serveix per valorar i acceptar els grans plantejaments que sobre la vida s'estenen en la nostra societat i que són motiu de neguit i d'acalorades discussions. Encara tenim molt presents les imatges d'Ucraïna amb la matança de tants éssers humans; la qüestió de la pena de mort amb la reiterada afirmació que l'home no pot aniquilar ningú i s'incentiva promoure lleis que substitueixin aquesta condemna mortal per una altra mena de càstig; l'assumpte sagnant de l'avortament que s'ha legalitzat en tants països; la problemàtica recent al nostre país sobre l'eutanàsia; el terrorisme i les seves seqüeles de destrucció i mort... I molts altres arguments sobre la mort que angosten i espanten la nostra societat.

Els cristians tenim el dret a parlar defensant sempre la vida. Estem en contra de la cultura de la mort. No volem relativitzar la dignitat de la vida. No es tracta d'una opinió més o menys subjectiva o de la defensa d'un fals progressisme en el qual s'acumulen i s'anteposen algunes concessions als animals, superiors a l'atenció dispensada als concebuts i no nascuts. Alguns se sorprenden de l'ús de la paraula assassinat vinculat a aquesta pràctica, però com anomenar-la? Igualment, l'aplicació de tècniques per eliminar la vida d'ancians, deficients o no vàlids.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Lleida registra 43.634 declaracions de la renda a favor de l'Església

La Conferència Episcopal Espanyola ha presentat les dades de l'assignació tributària registrades a favor de l'Església en la Declaració de la Renda de 2021, corresponent a l'activitat econòmica desenvolupada en 2020. A la delegació de Lleida el número de declaracions a favor de l'Església han estat 43.634.

En relació a les quantitats, a la declaració de 2020 la xifra destinada pels contribuents a l'Església catòlica a la demarcació de Lleida arriba als 1.555.029 euros. A la vegada, re-

presenta el 20,37% de les declaracions.

L'Església catòlica, com tota la societat espanyola i mundial, es va trobar en 2020 amb un panorama de gran incertesa. No obstant això, al mateix temps que disminuïen els recursos, va iniciar una sèrie d'activitats per a eixir al pas de les noves necessitats i noves circumstàncies que es vivien en el seu entorn. En totes les diòcesis es van activar noves iniciatives ocasionades per la pandèmia, de les quals dona compte el portal iglesiasolidaria.es.

En total quasi 700 iniciatives, de les diòcesis, de les congregacions religioses, de les institucions caritatives i assistencials de l'Església van eixir al pas d'aquesta situació. Les activitats organitzades van atendre totes les dimensions en les quals actua l'Església a Espanya, des de l'assistencial a la celebrativa, des de la catequètica i espiritual a la dimensió caritativa i solidària.

L'Església agraeix el compromís de totes les persones que sostenen les seues activitats amb la seua oració,

amb el lliurament del seu temps i amb l'aportació econòmica, que es fa visible de manera especial en la casella de la declaració de la renda. De la manera d'ajudar a l'Església a través del 0,7% s'informa puntualment, a través de Xtantos (portantos.es). També el portal donoamiglesia.es permet donar directament a qualsevol parròquia d'Espanya, per a fer arribar directament les ajudes a les institucions que les posen al servei de la societat.

CERCA DE VOSOTROS

En defensa de la vida humana

Queridos diocesanos:

En ocasiones se acusa a la Iglesia de no modificar sus principios que fundamentan la propia cosmología. Se insiste en que debería actualizar su mensaje dando la impresión que está anclada en el pasado o que no se sube al carro del progreso. O que prefiere valorar más las ideas que los deseos de los seres humanos. En pocas líneas, ya tenemos los grandes conceptos que dominan la llamada cultura actual: relativismo, subjetivismo y progresismo.

La permanente defensa de la vida humana es una convicción expuesta sin fisuras por la totalidad de textos de pensadores y pastores católicos. Y no es una invención acomodaticia para cada época. El fundamento llega hasta el Evangelio, hasta las mismas palabras y los hechos de Jesucristo que ha sido enviado por el Padre para nuestra salvación. Si Dios envía a su Hijo es porque ama al hombre, ama la vida de los hombres a los que ha destinado a ser sus hijos y alcanzar la santidad.

La fiesta de la Anunciación del Señor, que celebramos el día 25 de marzo, es la escogida por la Iglesia para recordar la importancia del primer don de Dios, la vida, de la que se derivan los demás derechos que puede disfrutar todo ser humano. «Acoger y cuidar la vida, don de Dios» es el lema propuesto para la celebración de este año. Los dos verbos que encabezan la frase señalan el compromiso y el reto de todo cristiano para aceptar el gran regalo. No se añaden limitaciones o restricciones mentales a ese gran reto, existe el empeño de la Iglesia en defender el don de la vida humana desde su concepción hasta su muerte natural. Acoger y cuidar cada vida, especialmente en los momentos en los que la persona es más vulnerable, se convierte así en signo de apertura a todos los dones de Dios y testimonio de humanidad. Hoy más que nunca los cristianos debemos ser en nuestra sociedad testigos del Evangelio de la vida defendiendo este derecho fundamental con el propio ejemplo, promoviendo leyes justas que salvaguarden la vida, buscando, además una formación permanente en este sentido y procurando formar a las generaciones más jóvenes empeñadas en construir una sociedad verdaderamente humana.

Lo anterior es un extracto del mensaje que para esta ocasión han publicado los obispos de la Comisión creada para promover y anunciar de forma constante el aprecio por la vida.

A todos nosotros nos sirve para valorar y aceptar los grandes planteamientos que sobre la vida se extienden en nuestra sociedad y que son causa de perturbación y de acaloradas discusiones. Muy recientes tenemos todavía las imágenes de Ucrania con la matanza de tantos seres humanos; la cuestión de la pena de muerte con la reiterada afirmación que el hombre no puede aniquilar a nadie y se propende a promover leyes que sustituyan esa condena mortal por otro tipo de castigo; el asunto sangrante del aborto que en tantos países se ha legalizado; la reciente problemática de nuestro país sobre la eutanasia; el terrorismo y sus secuelas de destrucción y muerte... Y otros muchos argumentos sobre la muerte que agobian y asustan a nuestra sociedad.

Los cristianos tenemos el derecho a hablar defendiendo siempre la vida. Estamos en contra de la cultura de la muerte. No queremos relativizar la dignidad de la vida, no se trata de una opinión más o menos subjetiva o de la defensa de un falso progresismo en el que se acumulan y se anteponen algunas concesiones a los animales, superiores a la atención dispensada por los concebidos y no nacidos. Algunos se sorprenden del uso de la palabra asesinato a esta práctica, ¿cómo llamarla? Igualmente la aplicación de técnicas para eliminar la vida de ancianos, deficientes o no válidos.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Com ajudar a Ucraïna a través de Càritas?

La crisi que està patint Ucraïna requereix una resposta urgent per evitar una catàstrofe humanitària. Càritas et necessita per ajudar les persones afectades pel conflicte i garantir-los l'accés a l'alimentació, aigua potable i serveis bàsics.

Davant l'esclat de l'actual crisi i l'escalada de tensió a Ucraïna, país on Càritas hi és present des de fa anys, llancem una crida d'emergència per donar suport a totes les persones afectades pel conflicte. L'objectiu és facilitar aportacions econòmiques per ajudar les persones que més ho necessiten per a la compra d'aliments, aigua potable, allotjament segur i kits d'higiene, així com garantir un transport segur perquè les persones vulnerables puguin reunir-se amb els éssers estimats i accedir a zones segures.

Càritas està profundament preocupada per l'impacte d'aquesta intervenció en la població local, que ja viu en condicions crítiques, vuit anys després de l'inici de la crisi que va matar 14.000 persones i va desplaçar 1,5 milions més.

Des de Càritas volem expressar la nostra solidaritat i compromís amb el poble ucraïnès. Per aquest motiu, hem posat en marxa una campanya de captació de fons econòmics per tal que la Càritas d'Ucraïna pugui adquirir els materials i els equipaments que ens ha sol·licitat Caritas Internationalis.

Per tal de col·laborar econòmicament, ho podeu fer a través del web de **Càritas Española** o per mitjà dels mitjans habituals de col·laboració de Càritas Diocesana de Lleida. Els fons aconseguits per les Càritas diocesanes catalanes i per Càritas Catalunya s'enviaran a Caritas Internationalis a través de Càritas Española. Al seu torn, Caritas Internationalis els facilitarà a Càritas Ucraïna per a l'assistència humanitària.

Atesa la situació actual, Càritas Ucraïna està impulsant la mobilització de voluntariat local per condicionar els 19 centres d'acollida que s'han habilitat fins ara i l'atenció als desplaçats interns que han fugit de les zones en conflicte. En aquest sentit, es prepara un equip que atengui casos d'especial vulnerabilitat (menors no acompanyats, persones grans, víctimes de tràfic, etc.).

En general, cal donar suport per a lloguers d'espais, generadors, fuel per escalfar, cadires i taules, kits d'higiene, mantes i estoretes, kits d'esport i jocs

per a nens. En aquests moments difícils volem subratllar la urgència i la importància que tothom pugui accedir a l'assistència humanitària, en particular els més vulnerables, i que es garanteixi la llibertat de moviment per als que fugen del conflicte.

Tenint en compte les múltiples mostres de solidaritat que ens estan arribant, així com les directrius d'actuació de Càritas en situacions d'emergència humanitària, la Comissió Permanent de Càritas Catalunya ha aprovat la creació del Grup de Treball «Emergència X Ucraïna», per tal que coordini les accions conjuntes de les Càritas diocesanes amb seu a Catalunya.

Aquestes, preferentment seran la captació de donatius i suports econòmics, que s'enviaran a Càritas Española per tal que els faci arribar a Caritas Internationalis, i aquesta a les Càritas d'Ucraïna, Moldàvia, Polònia i Romania. La canalització del suport econòmic evita solidaritats espontànies no controlades.

Càritas Española ha habilitat els següents comptes bancaris per poder fer aquestes donacions en efectiu, així també per mitjà de la seva pàgina web www.caritas.es:

Banco Santander - Emergencia Ucrania:
ES88-0049-6791-7121-1600-9428

Caixabank - Emergencia Ucrania:
ES31-2100-5731-7502-0026-6218

Banco Cooperativo - Emergencia Ucrania:
ES69-0198-0500-8020-4156-7120

BIZUM: 00089

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

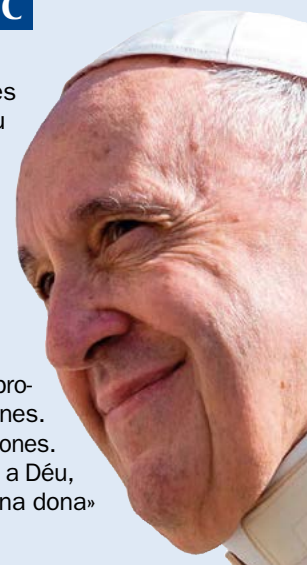

@Pontifex: «Déu va néixer nen per a encoratjar-nos a cuidar dels altres. El seu amor indefens, que ens desarma, ens recorda que el temps que tenim no és per a auto-compadir-nos, sinó per a consolar les llàgrimes dels qui sofreixen» (31 de setembre).

@Pontifex: «Tots poden col·laborar en la construcció d'un món més pacífic: partint del propi cor i de les relacions en la família, en la societat i amb el medi ambient, fins a les relacions entre els pobles i entre els Estats» (1 de gener).

@Pontifex: «Voldria proposar tres camins per a construir una pau duradora: el diàleg entre les generacions, base per a projectes compartits; l'educació, factor de llibertat, responsabilitat i desenvolupament; i el treball, per a la realització de la dignitat humana» (1 de gener).

@Pontifex: «Treballem tots per a promoure les mares i protegir les dones. Quanta violència hi ha contra les dones. Prou. Ferir a una dona és ultrajar a Déu, que va prendre la humanitat d'una dona» (1 de gener).

La Basílica que agermana els països

Un 19 de març, dia de Sant Josep, de fa ara 140 anys, es va posar la primera pedra de la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona. L'arquitecte català Antoni Gaudí fou el geni que la projectà i malgrat no la va poder veure acabada (les obres encara continuen en l'actualitat) el miracle es pot dir que sí que s'ha aconseguit. El temple és un dels principals llocs de pelegrinatge de tot el món i cada dia des de fa molts anys el visiten milers de persones vingudes d'arreu del planeta, agermanant països i pobles amb cultures diverses. Aquest ben bé es podria dir que és un dels miracles principals de Gaudí i esperem que aviat permeti la seva beatificació i que passi a ser un sant per la Santa Seu. El procés està en marxa des de fa uns anys.

El passat dissabte dia 5 de març, un grup de feligresos de la Diocèsi de Lleida vàrem realitzar un pelegrinatge a la Basílica. En el viatge d'anada en autocar a Barcelona ja es van realitzar oracions i pregàries, pregant en gran mesura per la Pau al món, i quan es va passar a l'alçada de les muntanyes de Montserrat va ser el moment de cantar el *Virelai*. A mig matí vàrem arribar a la Basílica, imponent ja des de fora, i els de Lleida vam poder gaudir d'una Santa Missa a la cripta del temple oficiada pel bisbe de Lleida, Salvador Giménez, Mn. Santiago Mataix i el rector de la Basílica, Mn. Josep Maria Turull. Mentre s'oficiava des de les finestres de la part superior de la cripta els turistes miraven atentament. A la cripta es troba la tomba de Gaudí.

Després de visitar aquest espiritual espai, on tots els indrets respiren i tenen els tocs de Gaudí (capitells, claus de volta,...), vàrem pujar novament a peu de carrer i vàrem sortir a l'exterior. Allí Mn. Turull i al costat d'una maqueta de la Sagrada Família en miniatura ens explicà claus per entendre el monument abans de començar la visita guiada pròpiament.

«Gaudí el que plantejà fer és la nova Jerusalem», ens explicà, «al llibre de l'Apocalipsi, al capítol 21, diu que aquesta nova ciutat serà quadrada i es troba que les

esglésies són de planta de creu llatina i aquesta també ho era. I com ho farem quadrat?» es preguntà, ens diu. «El claustre enlloc de fer-lo al costat el fa perimetral i d'aquesta manera li dona una forma quadrada, semblant a la Jerusalem celestial. Un claustre que a més de sentit teològic serveix de passadís connectant tots els àmbits de la basílica. Un element pràctic i a la vegada litúrgic.»

Ens segueix explicant, «diu l'Apocalipsi que aquesta ciutat tindrà 12 portes, ell ho tradueix en els 12 campanars, tres a cada façana, que com aquelles 12 portes representen els 12 apòstols de Jesucrist. Junament amb les 12 torres dels apòstols fa les quatre torres dels evangelistes, més altes, que envolten Jesucrist, per què quan mirem a través dels evangelistes veiem Jesucrist.»

«Ell deia que l'obra de l'Home no ha de superar l'obra de Déu. En aquell moment la muntanya més alta de Barcelona era Montjuïc, que té uns 175 metres, va dir que aquesta obra només faria 172,5 metres, que quan estigui construïda tindrà la torre més alta de totes les esglésies del món», afegí.

Una altra de les torres és la de la Mare de Déu, coronada amb un estel gegant des de fa uns mesos que s'il·lumina a les nits i que ja és el nou *skyline* de la ciutat.

A la maqueta ens mostra la que ha de ser la façana de la Glòria, «que està per fer, al carrer Mallorca», la façana de la Passió i ens informa que accedirem de nou al temple per la façana del Naixement.

Allí el grup de pelegrins ens equipem amb moderns ràdio-guies i Mn. Turull ens continua fent la visita guiada, també amb la presència del bisbe de Lleida. Malgrat fa un dia ennuvolat a Barcelona, el temple està ple de turistes i només cal mirar les seves cares per veure que queden meravellats. Aquest és el particular miracle de Gaudí, que aconsegueix que gent d'arreu del món connecti amb la pau celestial. La Basílica que agermana els països.

Carne Quintana

REFLEXIONS

APORTACIONS ECLESIALS
A LA BIOÈTICA

L'aportació jesuïta

El P. Arrupe (1907-1991), General de la Companyia de Jesús, va animar des dels seus inicis el diàleg bioètic i la creació del Grup Internacional d'Estudis de Bioètica (GIEB/IEGB), amb un estatut independent en el si de la Federació Internacional d'Universitats Catòliques.

En l'àmbit espanyol també hem de parlar de la inestimable aportació del també jesuïta P. Javier Gafo. El Dr. Javier Gafo va fundar la Càtedra de Bioètica de la Universitat de Comillas i va participar com a expert en diverses comissions i comitès estatals i governamentals, sent pioner en el diàleg amb la que podríem anomenar «bioètica secular».

Com a iniciativa eclesial específica cal citar la institució per part del Papa Sant Joan Pau II, l'11 de febrer de 1994, de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida, amb el Motu proprio *Vitae Mysterium*. Els objectius de l'Acadèmia són estudiar, informar i formar sobre els principals problemes de biomedicina i de dret, relatius a la promoció i a la defensa de la vida, sobretot en la relació directa que aquests tenen amb la moral cristiana i les directives del Magisteri de l'Església.

Des de Georgetown cal destacar l'aportació del Dr. Edmund Pellegrino (1920-2013) que va ser Director del Centre de Bioètica Clínica a la Universitat, a més de Cap del Kennedy Institute. Membre de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida, amb un ampli currículum i més de 40 Doctorats Honoris Causa. Vull ressaltar la seva obra *The virtues in medical practice (Les virtuts cristianes en la pràctica mèdica)*, per la influència que ha tingut l'ètica de les virtuts en l'àmbit de la bioètica. La bioètica és, en paraules d'Edmund Pellegrino, la més científica de les humanitats i la més humana de les ciències.

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg. a Toledo.

30. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Sant Quirí, tribú romà màrtir, pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat

Amadeu (†1472), duc de Savoia; sant Guiu.

1. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Venanci, bisbe i mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità; sant Hug, bisbe.

2. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Francesc de Pàola

(1416-1507), ermità, fundador dels Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guírtart.

3. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11]. Santa Maria al peu de la Creu; sant Nicetas, abat; beata Guiomar.

Diumenge IV de Quaresma (C)

COMENTARI

«Aquest germà teu ha tornat viu, l'hem retrobat»

El retorn del fill pròdig (1667-1670) de Bartolomé Murillo. Galeria Nacional d'Art, Washington DC (EUA)

Probablement no hi ha cap altra paràbola més bonica que la que llegim aquest diumenge i que coneixem com la «del fill pròdig». En realitat, el protagonista és el pare, que comença per respectar la voluntat del fill: *Pare, dona'm la part de l'herència que em toca. Ell els repartí els seus béns.* Vol que el fill es quedi a casa però només si ho fa lliurement. I a partir d'aquell moment sempre albirarà l'horitzó per a veure retornar el seu fill. Qui estima no perd mai la confiança en l'altre. Per això quan retorna, *encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà.* El fill tenia temor de tornar a casa, ja havia preparat el seu discurs: *Pare he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que en diguin fill teu.* Però l'actitud del pare li dissipa tot temor: el pare l'estima! Ha oblidat el passat: *Porteu el vestit millor, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras; mateu-lo i mengem perquè aquest fill meu ha tornat viu, l'hem retrobat... i es posaren a celebrar-ho.* Aquesta és l'actitud del Pare, del nostre Pare del cel i de Jesús; per això els fariseus el criticaven: *Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.* Per desgràcia aquest amor immens del pare pel seu fill pecador no és entès pel seu germà gran que critica l'acollida del pare: *Ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?* Dissortadament no ha après de l'amor del pare. Pau ens recorda a la segona lectura: *Aquells que viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou... Perquè Déu en Crist reconciliava el món amb ell mateix no retraits-li més les culpes.* Déu ens ha perdonat totalment i ens acull com a fills. La primera lectura ens presenta la novetat: el poble ja ha entrat a la terra promesa per celebrar-hi la festa de Pasqua i *des del matí menjaren productes del país, ja no tenien manà: s'ha acabat la vella esclavitut; ara hi ha la novetat de la Pasqua.* Estimem com el pare o som egoistes com el germà gran?

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraits-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.»

Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: «Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.» Ell els repartí els seus béns.

Pocs dies després, el més jove arplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat.

Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: «Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors.» I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu.» Però el pare digué als criats: «Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat.» I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: «Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras.» El germà gran s'indignà i no volia entrar.

Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: «He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?»

El pare li contestà: «Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat.»

▶ Lectura del libro de Josuè (Jos 5,9a.10-12)

En aquellos días, dijo el Señor a Josué: «Hoy os he quitado encima el oprobio de Egipto». Los hijos de Israel acamparon en Guilgal y celebraron allí la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. Al día siguiente a la Pascua, comieron ya de los productos de la tierra: ese día, panes ácidos y espigas tostadas. Y desde ese día en que comenzaron a comer de los productos de la tierra, cesó el maná. Los hijos de Israel ya no tuvieron maná, sino que ya aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,17-21)

Hermanos: Si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo. Todo procede de Dios, que nos reconcilió consigo por medio de Cristo y os encargó el ministerio de la reconciliación. Porque Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirles cuenta de sus pecados, y ha puesto en nosotros el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo exhortara por medio de nosotros. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no conocía el pecado, lo hizo pecado en favor nuestro para que nosotros llegáramos a ser justicia de Dios en él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: «Padre, dame la parte que me toca de la fortuna». El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, se marchó a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y se contrató con uno de los ciudadanos de aquel país que lo mandó a sus campos a apacentar cerdos. Deseaba saciarse de las algarrobas que comían los cerdos, pero nadie le daba nada. Recapacitando entonces, se dijo: «Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros». Se levantó y vino a donde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se le conmovieron las entrañas; y, echando a correr, se le echó al cuello y lo cubrió de besos. Su hijo le dijo: «Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo». Pero el padre dijo a sus criados: «Sacad enseguida la mejor túnica y vestídsela; ponéle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado». Y empezaron a celebrar el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y la danza, y llamando a uno de los criados, le preguntó qué era aquello. Este le contestó: «Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha sacrificado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud». Él se indignó y no quería entrar, pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Entonces él respondió a su padre: «Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; en cambio, cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado».

El padre le dijo: «Hijo, tú estás siempre conmigo, y todo lo mío es tuyo; pero era preciso celebrar un banquete y alegrarse, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado».